Щороку
сивими осінніми досвітками
ми із'їжджалися у Косів
на торги.

На другу богородицю
ми сходили з полонин,
а в неділю сідлали коней
і сивим осіннім досвітком
їхали на торги.
Ми викохали маржину на продаж.

Ми брали із собою своїх жінок,
щоб вони вкрили всю торговицю
килимами і веретами,
ліжниками і всім на світі –
хай весела барва очі зриває!
Хай ми не бачимо,
хто цеї осені не прийшов…

Хто із полонинських сміхованців
упав зо сміху і вже не встане?
Хто вже поклав на землю
всі свої ліси?
Кому із косарів-курварів уже доста?

Щороку
ми наймали музик
і щороку
ставало все вужчим наше коло…

Тому щороку
все дорожчими були наші музики

і все більше сивих дівчат
танцювали з нами "гуцулку",

але ми більше не засиджувалися до ночі,.
щоб видко було на всі гори:
як нас багато
відбуває на села.